fuiſſe videt̃. Primo rõne miraculi
ↄmutandi Linguam eni gallicã mi
raculoſe a deo recepiſſe cognoſcit̃.
Vñ dicit̃ in legenda ſua qꝛ ſꝑ cum
ardoꝛe ſpũſſancti ardentia ꝟba fo
ris eructans gallice loquebat̃ Se
cundo rõne officij diuulgandi. vñ
dicit̃ in legẽda ꝙ diuina ꝓuidẽtia
ſibi h̃ vocabulũ indidit vt ex ſingu
lari ⁊ inſueto nõie opinio miniſterij
eiꝰ toti citius innoteſcẽt oꝛbi. Ter
tio rõne officij ↄſequẽdi vt.ſ.ꝑ hoc
daret̃ intelligi ꝙ ipẽ ꝑ ſe ⁊ filios ſu
os ml̃tos ſeruos pcc̃i ⁊ diaboli de
bebat frãcos ⁊ liberos facẽ Quar
to rõne magnanimitatis in coꝛde.
Franci a feritate dicti ſũt qꝛ eis in
eſt naturalis feritas ⁊ magnanimi
tas aioꝝ Quinto rõe ꝟtuoſitatis
in ſermone. q̃a eiꝰ ſermo inſtar ſecu
ris vicia incidebat Sexto rõne ho
neſtatis in ↄuerſatione Aiunt eniꝫ
franciſcas dici ſigna quedaꝫ inſtar
ſecuriũ q̃ rome añ ↄſules ferebant̃
q̃ erant in terroꝛẽ ⁊ honoꝛem

De ſancto Franciſco.

FRanciſcus ſeruus ⁊ amicꝰ
altiſſimi. in ciuitate aſiſij oꝛ
tus et negociator effectꝰ fe
re vſ3 ad viceſimũ etatis ſue annuꝫ
tp̃s ſuũ vane viuẽdo ↄſũpſit. Quẽ
dñs infirmitatis flagello coꝛripuit
⁊ in virũ alteꝝ ſubito trãſmutauit
ita vt iã ſpũ ꝓphetico pollere cepit
Nã cũ quadã vice ipẽ cũ pluribus
peruſinis captꝰ diro fuiſſet carceri
mancipatꝰ dolentibꝰ alijs h̃ ſolꝰ ex
ultat Redargutꝰ ſuꝑ hoc a ↄcapti
uis Reſpondit. Ideo me exultare
noueritis qꝛ adhuc ſanctꝰ ꝑ totum
ſeculũ adoꝛaboꝛ. Quadã vice Ro
mã cã deuotionis ꝓficiſcens. veſti
menta ſua depoſuit ⁊ pauperis cu
iuſdã veſtimẽta induens añ eccl̃am
ſancti Petri cuꝫ paupeibꝰ ſedit et
cũ eis velut vnꝰ ex illis auide mẽdi
cauit. Et ſepiꝰ ſil̃e feciſſꝫ niſi notoꝝ
verecũdia impediſſet Antiquus
hoſtis eũ a ſalubri ꝓpoſito conaba
tur auertẽ ⁊ feminã quandã ſue ci
uitatis mõſtruoſe gibboſam coꝛdi
eiꝰ immittit ⁊ niſi reſipiſcat a ceptis
ſileꝫ ſe facturũ minat̃ ſꝫ a dño ↄfoꝛ
tatꝰ audiuit Frãciſce amara ꝓ dul
cibus ſume ⁊ te ipſuꝫ ↄtemne ſi me
cupis agnoſcẽ. Quendã igit̃ lepꝛo
ſum obuiũ habens. cũ hoies hmõi
naturalr̃ abhoꝛrẽt. diuini tñ oꝛacl̃i
mẽoꝛ accurrẽs in oſcula eius ruit ⁊
poſt h̃ ſtati ille diſparuit. Quapꝛo
pter ad lepꝛoſorũ habitacula ꝓpe
rat ⁊ eoꝝ manꝰ deuote oſculãs pe
cuniã donat. Eccleſiã ſancti Da
miani cã oꝛõnis ingredit̃ ⁊ imago
chꝛiſti eũ miraculoſe alloquit̃ Frã
ciſce inq̃t vade repara domũ meaꝫ
q̃ vt cernis tota deſtruit̃ Ab ea er
go hoꝛa aia eiꝰ liquefacta eſt ⁊ cru
cifixi ↄpaſſio eiꝰ coꝛdi mirabilit̃ eſt
infixa Inſiſtit ſolicite ecc̃e r̃parãde
⁊ venditis q̃ hẽbat cũ pecuniã cui
dam p̃ſb̃ro daret ⁊ ille timoꝛe parẽ
tũ recipe recuſaret. coꝛã ipõ eã pꝛo
ijciens tãq̃3 puluerẽ vilipẽdit Qua
re a pr̃e ligatꝰ ⁊ captꝰ pecuniam ei
reſtituit ac veſtẽ parit̃ reſignauit et
ſic nudꝰ ad dñm euolauit. et cilicio
ſe induit Aduocat inſuꝑ ſeruꝰ dei
quẽdã ſimplicẽ virũ quem loco pa
tris ſuſcipiens cũ pr̃ eius maledc̃a
ↄgeminet. ipſe ſibi econuerſo bene
dicat Frat̃ etiaꝫ eiꝰ carnal̃ hype

mali tp̄e cū vilib᷒ pānicul̄ tectū ora
tioni vacātē et tremebūdū videns
ait cuidā. Dic frācīſco. vt de ſudo
re ſuo vnā tibi minutā vēdat. Q̄d
ille audiēs alacriter rn̄dit. Reuera
ego hanc dn̄o meo vēdā. Quadā
die cū audiēt ea q̄ dn̄s diſcipul̄ ad
p̄dicādū miſſis locut᷒ ē ſtatim ad
vniuerſa ſuāda tō v̄tute cōſurgit
Soluit calciamētū de pedib᷒. tuni/
ca vna vili induit̄. ⁊ p̄ corrigia mu
tauit funiculū. ¶ Tp̄e niuis p̄ ſiluā
ambulās a latronib᷒ capit̄ ⁊ ab il̄
q̄s ſit req̄ſit᷒. p̄conē dei eē ſe aſſeru
it. Quē illi arripiētes i niuē p̄ijciūt
dicētes. Jace ruſtice p̄co dei. Multi
nobiles ac ignobiles. clerici et lay
ci ſp̄reta ſeculi pompa ei adheſerūt
quos pater ſctūs docuit euāgelicā
p̄fectōem implē paup̄tatē app̄hen
dē ⁊ p̄ viā ſimplicitat̄. incedē. Scp̄
ſit p̄terea euāgelicā regulā ſibi ⁊ ſu
is f̄ribus habitis ⁊ bn̄dis quā pa
pa innocētius ꝯfirmauit. Cepit ex
tunc feruēci᷒ v̄bi dei ſemia ſp̄gē et
ciuitates et caſtella ſuo feruore mi
rabili circuire. ¶ Frater q̄dā erat
q̄ztū a foris videbat̄ eximie ſcitatiſ
Sz tn̄ admodū ſingl̄aris q̄ tāta di
ſtrictōe ſilētiū obſuabat. vt nō ver
bis ſed ſignis et nutib᷒ confiteret̄
Cū ſanctus ab hoib᷒ laudaret̄ vir
dei illuc adueniēs dixit. Sinite fra
tres nec m̄ in eo dyabolica figmen
ta laudate. Moneat̄ ſemel vl̄ bis in
ebdomada ꝯfiteri. quod ſi non fe
cerit dyabolica tēptatio eſt et de/
cepcio fraudulēta. Monentib᷒ illuz
fratrib᷒ digitū ori ſuo impoſuit et
caput excutiēs ſe nl̄laten᷒ ꝯfeſſurū
innuit. Nō poſt mltos dies ad vo/

mitū redijt ⁊ i facinoroſis actib᷒ vi
tā finiuit. Fatigat᷒ ex itinē ſuus
dei dū aſinū eq̄taret. ſocius ei᷒ leo/
nardus de aſſiſio ſiliť fatigat᷒ intra
ſe cogitare cepit. Nō de pari lude
bāt p̄ntes eius et mei. Cōtinuo dei
vir de aſino dn̄dēs dixit. Nō ꝯuēit
me eq̄tare ⁊ te pedes ire. q̄z nobili
or me fuiſti. Stupefcs f̄r ad pedes
eius p̄cidit et veniā poſtulauit
Tranſeunti ſibi aliq̄n mulier q̄dā
nobil̄ cōcito gradu occurrit. Cui᷒
laſſitudinem et interclusos āhelit᷒
miſerat᷒ q̄dnā req̄reret inquiſiuit
Et illa. Ora p̄ me pater q̄z ſalubre
p̄poſituz qd̄ ꝯcepi. viro meo impe
diente nō exequor. Sʒ in ſuitio x̄pi
mihi plurimū aduerſatur. Cui ille
Vade filia q̄z cito de eo cōſolatio
nem recipies. Et ex p̄te dei oipotē
tis et mei ſibi denūcies. q̄p nunc eſt
tp̄us ſalutis. ⁊ poſtea eq̄tat̄. Qua
denunciāte vir ſubito immutat̄ et
ꝯtinentiā pollicet̄. Cuidā ruſtico
in quadā ſolitudine ſiti deficiēti. fō
tem aque ibidē ſuis orōnib᷒ īpetra
uit. Cuidā fratri ſibi admodū fa
miliari ſecretū h̄ ſācto īſtigāte ſpū
retulit d. Hodie eſt aliq̄s ſuus dei
ſup̄ terrā p̄pter quē q̄ād vixerit n̄
p̄mittet dn̄s famē ſup̄ homines de
ſeuire ſicut p̄culdubio fuiſſe narra
tur. Sz illo ſblato tota in cōtrariū
conditio p̄mutatur. Nam poſt ei᷒
felicem tranſitū predicto fratri ap
paruit dicens. Ecce iā venit fames
quā duz viuerem ego venire ſup̄
terram dominus nō p̄miſit. ¶ In
feſto paſche cum fratres in eremo
menſam accuratius ſolito albis ca
balleis et vitreis preparaſſēt ⁊ vir

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

dei hoc conſpexiſſet. protinus greſſi
ſum retrahens capellum cuiuſdam
pauperis qui tūc aderat capiti ſuo
imponit ⁊ baculum manu geſtans
foras egredit᷑. ⁊ ad hoſtiū p̄ſtolat᷑
Manducantibꝰ ergo fratꝛbꝰ clamat
ad oſtiū vt amoē dei ꝑegrino pau
peri et infirmo elemoſinā largiant᷑
Uocatus pauꝑ ingredit᷑ et in ter/
ra ſolus recumbens diſcum ponit
in cinere. Quod videntes fratres
ſtupore nimio ſunt r̄pleti. Quibus
ille. Menſam vidi ꝑatam et ornatā
⁊ pauperꝝ hoſtiatī cūtiū nō eē ↄg
noui Pauꝑtatē in ſe et ī alijs adeo
diligebat vt pauꝑtatē dn̄az ſuam
ſemꝑ vocaret. Si qn̄ pauperiorem
ſe ipſo videret. protinus inuidebat
et ſe ab illo vinci timebat. Nā ⁊ cū
die quadā pauꝑculū quēdā obuiā
habuiſſet ait ſocio ſuo Magnaz ve
recūdiā intulit nobis huiꝰ inopia ⁊
pauꝑtatē nr̄āz rep̄hēdit. Nā ꝓ me
is diuitijs pro mea dn̄a pauꝑtatē
elegi et ecce ap̄liꝰ relucet ī iſto. Cuz
pauꝑ. corā eo trāſiret ⁊ vir dei inti
ma fuiſſet ↄpaſſiōe cōmotus. dixit
ei ſocius Etſi h̄ pauꝑ ſit. forſitā in
tota ꝓuītia nō ē eo ditior volūtate
Cui vir dei dixit. Cito exue tunicaz
tuā et pauperi tribue. ⁊ ad eius pe
des ꝓſtratꝰ culpabilē te ꝓclama.
Cui ille ꝓtinus obediuit Quadā
vice tres mulieres facie ⁊ habitu ꝑ
omnia ſimiles obuiam habuit. que
eum taliter ſalutauerunt. Beneue/
niat domina paupertas. et conti/
nuo diſparuerunt et vltra viſe non
ſunt Cum ad ciuitatem aretij de
ueniſſet et ibi bellum inteſtinum cō
motuz fuiſſet. vidit vir dei de bur
go ſuper terram illaz demones ex
ultantes Uocanſqꝫ ſocium ſuū no
mine ſiluestrum dixit ei. Uade ad
portam ciuitatis ⁊ demonibus vt
ciuitatem exeant. ex parte omnipo
tentis dei precipe. Qui feſtinanter
ante portaz valenter clamauit Ex
parte dei et patris mei franciſci diſ
cedite demones vniuerſi Sic qꝫ o/
mnes ciues poſt modicū ad cōcor
diam redierunt. Predictus autem
ſilueſter dum adhuc ſacerdos ſecu
laris eſſet vidit in ſomno crucez au
reaz de ore franciſci prodeūtē. cuiꝰ
ſūmitas celos tāgebat cuius bra/
chia protēſa ī latū. vtrāqꝫ ꝑtez mū
di amplexādo cingebat Cōpunctꝰ
ſacerdos protinus mūdum deſerit
et viri dei perfectus imitator effici
tur. Exiſtente viro dei in oratiōe
diabolus ter eum nomie ꝓprio vo
cauit Cui cū ſanctꝰ reſpondiſſꝫ. ad
iecit. Nullus eſt eni adeo ī hoc mū
do peccator quin ſi ↄuerſus fuerit
non indulgeat dn̄s. Sed quicūqꝫ
ſemetipſum penitentia dura neca/
uerit. miſericordiam in eternum nō
inueniet Continuo ſeruus dei per
reuelationez cognouit hoſtis falla
tiam qūo nitētur cū ad teporez re
ducere Cernēs vero dyabolus qꝛ
ſic non p̄ualuit. grauē carnis tēpta
tionē ei imittit. Qđ vir dei ſētiens
veſte depoſita cordula duriſſima
ſe v̄bēat. d. Eia fr̄ aſine ſic te mane
re decet. ſic qꝫ ſbire flagellū Sꝫ cū
temptatio neqq̄ꝫ diſcederet. foras
exiens in niue ſe nudum dimerſit
Accipiens qꝫ niuez in modū pile ſe
ptē globos ↄpōit. Quos ſibi ꝓpo
nens cepit alloq̄ corpꝰ Ecce inquit
hh 4

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

hec maioꝛ vxoꝛ tua. iſte q̄tuoꝛ due
ſunt filie tue ⁊ duo filij. relique due
ſeruus ſunt ⁊ ancilla. ¶ Feſtina ergo
omnes induere qm̄ frigoꝛe moꝛiun
tur. Si aūt eaꝝ mltiplex te ſolicitu
do moleſtat. vni dn̄o ſolicitus ſer/
ui Jlico diabolus ꝯfuſus receſſit ⁊
vir dei deū gloꝛificans in cellā re/
dijt. ¶ Cū apud dn̄m Leonem car
dinalē ſancte crucis ab eo rogat᷒
aliq̄ndiu moꝛaret̃. nocte q̄dam de/
mones ad eū veniētes ipm̄ grauiſſi
me verberauerūt. vocās q̄ ſociū ⁊
rem ſibi aperiens ait. Demones ſūt
caſtaldi dn̄i mei quos deſtinat ipſe
ad puniēdos exceſſ᷒. Ego xp̄o offē
ſā nō recolo quā p pn̄iā ⁊ ſatiſfa/
ctionē nō lauerim. ſꝫ foꝛte iō caſtal
dos ſuos in me permiſit irruere. q2
maneo i curijs magnatoꝝ qd̄ foꝛ/
ſitan frīb᷒ meis paupculis bonā
ſuſpitionē nō generat qui foꝛte me
eſtimant delicijs abundare. Et ſur
gēs ſūmo mane inde receſſit. ¶ Ex
iſtente eo aliq̄n i oꝛone vidit ſup te
ctū domus caterua demonū cum
ſtrepitu diſcurrentes. Qui concit᷒
foꝛas exiens ⁊ crucis ſignū ſibi im
primens dixit. Ex parte om̄ipoten
tis dei vobis dico demones vt q̄c/
quid vobis pmiſſū eſt i meo coꝛpe
faciatis. libent̃ oīa ſuſtinebo q̄a cū
maioꝛē inimicū nō habeā coꝛpoꝛe.
vindicabit᷑. me de aduerſario meo
dū in ipo vice mea exercebitis vlti
onem. ꝯfuſi ergo demones euane/
ſcūt. ¶ Fr̄ q̄dā ſoci᷒ viri dei i exta/
ſi fact᷒ int̃ ceteras celi ſedes vidit
vnā digniſſimā ⁊ mirabili gl̄a ful
gentē. Qui cū miraret̃ cui tā p̄cla
ra ſedes ſeruaret̃. audiuit. Sedes

iſta vnius de ruentibus p̄ncipibus
fuit ⁊ nunc ſancto Frācíſco parat̃.
Et exiens ab oꝛone virū dei intro
gat d. Quid de te opinaris p̄r? Et
ille. Videoꝛ mihi maximus pctoꝝ.
Statim q̄ in coꝛde frīs ſpūs dixit.
Cognoſce q̄ vera fuerit viſio quā
vidiſti qm̄ ad ſedē p ſuperbiā per/
ditā humilitas leuabit humillimū.
Jn viſione vir dei ſup̄ ſeraphin cō
ſpexit crucifixū. q̄ ſue crucifixionis
ſigna ſic ei impꝛeſſit vt crucifix᷒ vi/
deret̃ et ipſe. Conſignant̃ man᷒ et
pedes ⁊ latus crucis caractere ſed
diligenti ſtudio ab oīm oculis ipſa
ſtigmata abſcondebat. Quidā tn̄
hoc in vita viderūt ſꝫ in moꝛte plu/
rimi ꝯſpexerunt. Q2 aūt hec ſtigma
ta p oīa vera extiterint. mltis mira
culis oſtenſū eſt. Quoꝝ duo q̄ poſt
eius obitū ꝯtigerunt h̄ interſerere
ſufficiat. ¶ Jn apulia quidam nōie
Rogerius añ imaginē ſancti Frā/
ciſci ſtans cepit cogitare. d. Eſt ne
h̄ veꝝ vt tali claruiſſet miraclo an
pia fuiſſꝫ illuſio ſiue ſuoꝝ fratrū ſi/
mulata inuentio. qd̄ cū mēte reuol
ueret ſubito audit ſonū q̄ſi ſpiculū
p̄ſiliens de baliſta. Senſit q̄ ſe in ſi
niſtra manu grauit̃ vulneratū. Sꝫ
cū i chyrotheca nihil leſionis appa
reret. chyrothecam de manu extra
xit ⁊ graue vulnus q̄ſi ſagitte i ma
nu ꝯſpexit. ex q̄ tāta vis p̄cedebat
ardoꝛis vt tot᷒ ex ardoꝛe ⁊ doloꝛe
deficē videret̃. Tunc q̄ peniteret et
beati Frācíſci ſtigmata credē vera
citer teſtaret̃ p duos dies dū ſc̄m
dei p ſua ſtigmata exoꝛaſſꝫ. fuit cō
tinuo liberatuſ. ¶ Jn regno quoq̄
caſtellie cū quidā vir ſeruo dei de/

notus ad ꝯpletoriū ꝑgeret. ab inſi
diȷs ad mortez alteriꝰ ibi ꝑatis ex
errore impetit̄ et letalit̄ vulneratꝰ
ſemiuiuꝰ relinquit̄. Deinde gladiū
ī gutture crudelis lictor infixit ⁊ ex
trahē nō valēs receſſit Fit vndiqꝫ
ꝯcurſus ⁊ clamor ⁊ ab oībus mor
tuus plangit̄. Cū aūt nocte media
campana fratrū ad matutias pul/
ſaret̄ vxor clamare cepit. Mi dn̄e
ſurge et vade ad matutinas qꝛ cā/
pana te vocat. Stati ille manū ele/
uās videbat̄ alicui innuere vt gla/
diū extraheret. Et ecce vidētibꝰ oībus
gladiꝰ q̄i validiſſimi iactꝰ manu pu
gilis eminus ꝓſiliuit Statiz qꝫ ille
ꝑfecte ſanatꝰ ſe erexit dicēs Beatꝰ
Franciſcꝰ ad me veniens. ſua qꝫ ſti
gmata vulneribꝰ meis apponēs eo
rū ſuauitate cūcta vulnēa deliniuit
Qui cū vellet diſcedē ſibi innuebā
vt gladiū extrahēt qꝛ loq̄ alit̄ non
valerē. q̄ statiz apprehēdēs valide
ꝓiecit ſtatiqꝫ ſtigmatibus ſcīs vul
neratū guttur demulcēs ꝑfecte ſa/
nauit ¶ In vrbe roma clara illa lu
minaria orbis. ſ. btūs Dn̄icus ⁊ be
atus Frāciſcꝰ corā dn̄o hoſtienſi q̄
poſtea fuit ſūmus pontifex aderāt
dixit qꝫ ei ep̄s Cur nō facimꝰ de ve
ſtris frībus ep̄os ⁊ p̄latos. q̄ docu
mēto et exēplo ceteris p̄ualēt? Fit
int̄ ſanctos de rn̄dendo lōga ꝯten
tio. Vicit tādē humilitas Frāciſcū
ne ſe p̄poneret ⁊ vicit dn̄icū vt pri/
mus rn̄dēdo humilit̄ obediret. Di
xit gͦ btūs Dn̄icꝰ Dn̄e gradu bo/
no ſi cognoſcūt ſublimati ſūt frēs mei
neqꝫ ꝓ poſſe meo ꝑmittā vt aliud
aſſeq̄nt̄ cacumē dignitatis Poſt h̄
rn̄s ſcs̄ Franciſcꝰ dixit Dn̄e. mino
res iō vocati ſūt frēs mei vt maio/
res fieri nō p̄ſumant. Colūbina
ſimplicitate plenus oēs creaturas
ad creatoris hortat̄ amorē. p̄dicat
auibus. audit̄ ab ipīs. tangunt̄ ab
ipſo nec niſi licēciate recedūt Irun
dines dū eo p̄dicāte garrirēt. ipſo
imperāte ꝓtinus ꝯticeſcūt Apō
porticulā iux̄ eius cellā cicada ī fi/
co reſidēs frequent̄ canebat quaz
vir dei extēdēs manuz vōuit dicēs
ſoror mea cicada veni ad me. q̄ ſta
tiz obediens ſuꝑ manū eiꝰ aſcēdit
Cui ille Canta ſoror mea cicada ⁊
dn̄m tuū lauda. q̄ ſtati canens non
niſi licēciata receſſit Pepcit lucer
nis. lāpadibus et candelis nolens
ſua manu deturpare fulgorez. ſuꝑ
petras reuerent̄ ambulauit eius in
tuitu q̄ dicit̄ petra. Legit de via
vermiculos ne trāſcūtes pedibus
ꝯculcarent. ⁊ apibus ne inedia per
eant glacie hyemali mel ⁊ bō vina
iubet apponi Fratn̄o noīe aīalia
cūcta vōbat miro et ineffabili gau
dio replebat̄ ob creatoris amorez
Coronā ſibi magnā fiēi ꝓhibebat
d. volo q̄ frēs mei ſimplicꝭs ꝑtem
habeāt ī capite meo Cū quādā
auiū multitudinez repꝑiſſet vt eas
velut rōis ꝑticipes ſalutaſſet dixit
Frēs mei volucres multū debetis
laudare creatorē q̄ plumis vos in/
duit. pennas ad volandū t̄buit. ae
ris puritatem ꝯceſſit et ſine veſtra
ſolicitudīe vos gubernat. Aues āt
ceperūt aduerſus eum extendē col
la. protendere. alas aperire roſtra
et in illum attente reſpicere. Ille ve
ro per mediū illaꝝ trāſiens tunica
ꝑtigebat eaſdē nec tn̄ aliq̄ de loco

eſt mota donec licentia data oēs i
ſil auolarūt ¶ Cū apd caſtꝝ alma
riū p̄dicaret ꝓpt̄ garrit⁹ yrūdinuz
ibidem nidificāciuz audire non po
terat Quibus ille ſorores me yrū
dines iaz tps eſt vt loquar ego qꝛ
vos ſatis dixiſtis tenete ſilēciū do/
nec vbū dn̄i ꝯpleat̄ Cui ꝯtinuo o/
bediētes ꝓtin⁹ ꝯticuerūt ¶ Trāſe
unti aliqn̄ viro dei ꝑ apuliā in via
magnā burſā reꝑperit denarijs tu/
meſcentez Quā ſoci⁹ vidēs accipe
voluit vt pauperibus erogaret ſed
ille nullaten⁹ ꝑmiſit.d. Nō lz fili alie
nū aufferre Sz cū ille vehemēt̄ iſta
ret. Franciſc⁹ paululū orans iubet
vt burſā tollat q̄ iā colubꝝ ꝓ pecu
nia ꝯtinebat Qd videns fr̄ timere
cepit ſz obedientie volens implere
mandatū. burſaz manib⁹ cepit .et
inde magn⁹ ſerpens ꝓtinus exiliuit
Et ait ſcūs Pecunia ſuis dei nihil
eſt aliud qꝫ diabol⁹ ⁊ coluber vene
noſus ¶ Cū frater qdam grauiter
temptaret̄ cogitare cepit ꝙ ſi aliqt
ſcriptū de manu patris hrēt illa ꝓ
tinus temptatio fugaret̄ Sed cum
rē ſibi nullaten⁹ apire auderet qua
daz vice vir dei vocauit euz dicēs
Porta mihi fili cartam ⁊ atramen
tuz qꝛ laudes quaſdā dei ſcribere
volo Quas cuz ſcripſiſſet.ait. Acci
pe cartulaz hanc ⁊ vſqꝫ in diē mor
tis tue cuſtodias diligenter Stati
qꝫ omnis temptatio ab eo receſſit
Idem frater dum ſanctus infirm⁹
iaceret.cogitare cepit . Ecce morti
ꝓpinquat pr̄ ⁊ plurimū ꝯſolaret
ſi p⁹ mortē tunicā patris mei hērez
Poſt modicū ſanct⁹ vocat eum.d.
Tibi trado tunicā iſtā et p⁹ mortē
meaz eā hēas pleno iure Cū apd
alexandriaz lōbardie cū qdā viro
hoſpitatus fuiſſet ab eo rogat̄ vt
ꝓpter euāgelij obſeruātiā de omni
appoſito māducaret Qui cuz eius
deuotioni ꝯſentiret.ille caponē ſep
tennē prepat māducandū Mandu
cantibus illis infidelis qdaz amoē
dei elemoſinā petit Mox vir dei no
men audiens benedictū membꝝ ſi
bi tranſmiſit caponis Reſeruat in
felix datū et in craſtinū dū ſanctus
predicaēt dn̄t.d. Ecce qles carnes
comedit franciſc⁹ quē vt ſanctū ho
noratis Naz m̄ hoc in ſero tribuit
ꝫ cū mēbꝝ caponis piſcis ab oīb⁹
videret̄ velut inſanus a ꝑplo incre
pat̄ Qd cū ille didiciſſet. erubuit ⁊
veniā poſtulauit Rediert̄qꝫ carnes
ad ſpēm ſui poſtqꝫ redijt preuarica
tor ad mentem ¶ Cū quadaz vice
ad menſā ſederet.⁊ de paupertate
beate virginis et filij eius collatio
fiēt ꝓtinus vir dei a menſa ſurgēs
ſingultus ingeminat doloroſos ⁊
pfuſus lacrimis ſup humū reliquū
panē māducauit. Sacerdotalib⁹
manib⁹ qb⁹ ꝯficiendi dn̄ici corpis
ſacrm̄ data eſt ptās magnaz vole
bat reuerentiā exhibē Unde ſepe
dicebat Si ſancto cuiqꝫ de celo ve
nienti et paupculo alicui ſacerdoti
me cōtingeret obuiare ad ſacerdo
tis manus deoſculādas citi⁹ me ꝯ
ferrez et ſancto dicerē Expecta ſcē
laurenti qꝛ manus hui⁹ vbuz vite
ꝯtrectāt ⁊ vltra humanū aliqd poſ
ſidēt Miraculis in vita ſua effulſit
multis Nā panes ad benedicendū
ei oblati m̄ltis infirmis attulere ſa
lutē Aquā in vinum ꝯuertit ⁊ inde

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

eger quidam guſtans ꝓtinus ſani
tatē recepit. Cuȝ vo ad dies iā ap
propinqret extremos longa infir/
mitate ↄfect⁹ ſup nudā humuȝ nu/
dum poni ſe fecit. Fecit qꝫ oēs fra
tres ibidē exiſtētes ad ſe vocari. et
manus ſingulis imponens oēs ibi
pn̄tib⁹ benedixit. et inſtar cene do
minice ſingulis panis buccellā diui
ſit. Inuitabat vt moris ſui erat oēs
creaturas ad laudē dei. naȝ ꝛ moꝛ
tē ipſā cūctis tribilē eroſam hoꝛta
bat͂ ad laudē. eiqꝫ let⁹ occurrēs ad
ſuū inuitabat hoſpiciuȝ d. Bn̄ueni
at ſoroꝛ mea moꝛs. Ad extremā g°
hoꝛā veniēs. doꝛmiuit in dn̄o. Cu/
ius aīaȝ frater qdā vidit in modū
ſtelle ſilis lune in q̄ntitate. ſilis ſoli i
ſplendoꝛe ¶ Miniſter fratrū in tra
laboꝛās noīe auguſtin⁹ in hoꝛa iā
vltima poſit⁹ cuȝ diu iā amiſiſſet lo
quelam ſubito clamās dixit Expe/
cta me pater expecta. ecce iā venio
tecū. Querētib⁹ frib⁹ qd diceret.
Ait. Nō videtis pr̄em nr̄m Franci
ſcū q̄ vadit ad celū? Et ſtati i pace
obdoꝛmiēs ſecut⁹ ē pr̄em. Cū do
mina qdā q̄ beato Fráciſco deuo
ta extiterat viaȝ vniuerſe carnis fu
iſſet ingreſſa ꝛ clerici ꝛ p̄ſbri fere/
tro exequias celebrantes aſtarent
ſubito ſe mulier erigit ſuper lectum
ꝛ vnum de aſtantibus ſacerdotib⁹
vocat dicēs Uolo pr̄ ↄfiteri Ego
eni moꝛtua fueram et diro carceri
mancipāda. qm̄ pc̄cm qd tibi pan.
dam. necdū ↄfeſſa fuerā. ſed oꝛāte
ꝓ me ſancto Frāciſco ad coꝛp⁹ me
redire indultuȝ eſt vt illo reuelato
pc̄cō veniam merear Statī qꝫ vt il
lud manifeſtauero in pace cernenti
us vob̄ q̄eſcā Confeſſa igit͂ et ab
ſolutione r̄cepta. moꝛ ī dn̄o obdoꝛ
miuit. Cuȝ fr̄es de Niceria plau
ſtrū qdā a q̄dam viro mutuo pe
terent. ille indignat⁹ rn̄t Ego poti⁹
duos ex vob̄ cū ſācto Frāciſco ex
coꝛiarē qꝫ plauſtrū meuȝ vobis ac
commodarē ſed in ſe r̄uerſus ſemet
ipſuȝ redarguit et blaſphemie peni
tuit iram dei foꝛmidās. Moꝛ qꝫ fili
us ei⁹ infirmat͂ ꝛ ad extrema dedu
cit͂ q̄ filiū defunctū vidēs i tra vo
lutabat͂ ꝛ flens ꝛ ſanctū Franciſcū
inuocās dicebat Ego ſū q̄ peccaui
me flagellare debuiſti. redde ſc̄e iā
deuote pc̄āti. quē abſtuliſti ipie blaſ
phemanti Moꝛ fili⁹ ſurrexit ꝛ plan
ctū ꝓhibens ait. Cū moꝛtu⁹ eſſem
ſanct⁹ Frāciſc⁹ ꝑ q̄ndā viā longā
ꝛ obſcurā me ducēs. tādē me i viri
dario pulcerrio collocauit ac mihi
deuote dixit Reuertē ad pr̄em tuū
Nolo te ampli⁹ detinē ¶ Paup q̄/
daȝ cuidā diuiti debēs q̄ndā pecu
nie q̄ntitateȝ rogat vt ſancti Frāci
ſci amoꝛe ſibi t͂minū ꝓlōgaret Cui
ille ſupbe rn̄t. Tali inq̄t te loco re/
cludā vbi nec Franciſc⁹. nec aliq̄s
poterit te iuuare. Moꝛ qꝫ vincula/
tū in carcerē obſcuꝝ recluſit Pau
lo poſt Frāciſc⁹ affuit. ꝛ fracto car
cere ruptis qꝫ vinculis hoīem inco
lumem reduxit ad ꝓpria ¶ Quidā
miles ſancti Frāciſci opib⁹ ꝛ mira/
culis detrahens cū q̄dā vice ludēt
cū taxill' veſania ꝛ crudelitate ple
nus circūſtātib⁹ ait Si Frāci. ē ſc̄s
18. veniant i taxill'. moꝛ i eis ſenari
us triplicat⁹ apparuit ꝛ vſqꝫ ad. 9.
vices quolibet ſuo iactu ter ſenos
accepit. Et inſaniā inſanie addēs
ait Si verum eſt qꝫ Franciſcus ſit
ſanctus. cadat hodie gladio coꝛp⁹

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

meū ſi vero ſanctꝰ nō eſt incolumis
euadam. Ludo finito vt eiꝰ oꝛatio
fieret in pc̄cm nepoti ſuo iniuriā in
ferebat ⁊ ille gladiū arripiens ī vi
ſcera patrui tranſfixit ⁊ ꝓtinus in
terfecit. ¶ Vir quidā crure ſic ꝑdi
to erat vt nullatenꝰ mouē poſſꝫ ſc̄m
Frāciſcū tribꝰ vocibꝰ inclamabat.
Adiuua me ſancte Franciſce mēoꝛ
deuotionis ⁊ ſeruicij qꝺ tibi impē
di In aſino te poꝛtaui ſanctos pe
des tuos et manus tuas oſculatꝰ
fui ⁊ ecce moꝛioꝛ dolens hmōi du
riſſimo in cruciatu. Mox qꝫ ille ſibi
apparens cū puulo baculo q̄ thau
in ſe figurā habebat locuꝫ doloꝛis
tetigit ⁊ fracto apoſtemate ꝓtinꝰ
ſanitatē rcepit. ſꝫ ſꝑ ſignū thau ſuꝑ
locū remanſit. Hoc ſigno ſc̄s Fra
ciſcus lr̄as ꝯſueuerat cōſignare
Cū in caſtro pomacio in mōtanis
apulie quedā puella patri ⁊ matri
vnica moꝛtua eſſet. et mr̄ ſc̄o Fran
ciſco deuota nimia tr̄ſticia fuiſſꝫ ab
ſoꝛpta apparuit ei ſc̄s dicens Noli
flere qꝛ lucerne tue lumen qꝺ deplo
ras extinctū in ea ē intc̄ceſſione red
denduꝫ Mater igit̄ ſumpta fiducia
nō ꝑmiſit coꝛpꝰ extinctū efferri ſed
ſācti Frāciſci nomē inuocās ⁊ moꝛ
tuā filiā apprehendēs eā incolumē
alleuauit. ¶ In vꝛbe romana cum
paruulꝰ d̄ feneſtra palacij cecidiſſꝫ
et penitꝰ expiraſſꝫ beatꝰ Franciſcꝰ
ab oībus inuocat̄ et vite ꝓtinꝰ re
ſtituit̄. ¶ In ciuitate ſueſſa cuꝫ que
dam domꝰ coꝛruens iuuenē quen
dā extinxiſſet ⁊ cadauer iā in lecto
ad ſepeliendū poſuiſſent mr̄ beatū
Franciſcū tō deuotione q̄ poterat
īuocabat ⁊ ecce circa mediā noctē
puer oſcitabat ⁊ ſanus ſurrexiſſet.
⁊ in verba laudis poꝛrupit. Fra
ter Jacobus reatinus cum in naui
culā quadā fluuiū quēdam ꝑtranſ
iſſet cuꝫ fratribus ⁊ ſocijs iam ſuꝑ
ripaꝫ poſitis poſtremo ſe ad exitū
p̄pararet naui reuoluta ipſe in fun
dū fluminis ē immerſus. Fratribꝰ
igit̄ ꝓ deliberatione ſummerſi bea
tū Franciſcū inuocantibꝰ ipſo etiā
coꝛde qꝺ poterat beati Franciſci
auxiliū imploꝛante ecce dictus frat̄
ꝑ ꝓfundū ſiccum perambulabat. ⁊
demerſam nauiculā capiens cū ea
peruenit ad litus. veſtimenta enim
eius madida nō fuerunt. nec aque
gutta ad eius tunicā ꝓximauit.

De ſancta Pelagia

PElagia p̄ma feminaruꝫ an
thiochie ciuitatis rebus et
diuicijs plēa. coꝛꝑe pulcer
rima habitu ambicioſa ⁊ vana ani
mo et coꝛpoꝛe impudica quadā vi
ce ꝑ ciuitatē cum ambitione maxia
tranſibat ita vt nihil ſuꝑ eā niſi au
rum et argentū ⁊ lapides p̄cioſi vi
derent̄ ita vt quocunqꝫ iret aerē di
uerſoꝝ aromatum odoꝛe repleret
quā p̄cedebat et ſequebat̄ multitu
do pueroꝝ et puellaꝝ qui et ipſi p̄
claris erāt veſtimentis induti. quā
quidē ſanctꝰ pater nomine Nonnꝰ
epiſcopus diopoleos q̄ nunc clari
ata vocat̄. videns amariſſime flere
cepit ex eo illa ꝙ maioꝛē hēbat cu
rā placere mundo. qꝫ ipſe haberet
placere deo. ꝓcidens qꝫ ſuper pa
uimentum faciem ſuā cum terra ꝑ
cutiebat. et ipſam terram lacrimis
rigans dicebat Altiſſime deꝰ igno
ſce mihi peccatoꝛi. quia vnius diei